

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön marczius 24^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

A' k é z f o g ó. (Végz.)

Némán ült e' közben sebesen haladó kocsijában Kálmán; csak kitörő fohászhai valának hallhatók, tanúi azon iszonyú harcznak, melly belsejében dült. — Elébe tolongtak azon szép napok, mellyeket töltött, azon édes órák, mellyeket olly kimondhatlan örömek 's gyönyörök közt élte-le; — de mellyek már most végkép eltűntek, semmi egyebet nem hagyva hátra, mint azon gyöttrő érzést, hogy eltűntek, hogy többé nincsenek. — Még kevés percz előtt szorítá kebléhez a' bájos leányt; de azon ölelés kéje reá nézve már égető, fájdalmas, halálos volt. — „Örökre válnom kell!“ kiáltá kinos érzelmek közt. Többet akart szólni, de fájdalmának nagysága elfojtá szavait, könnyűbe olvadtak azok át, 's ezek enyhítő cseppek voltak a' sebhedt szívre. — Megkönnyebbvedve érzé most magát, annyira, hogy utazási tervéről gondolkodhatott: a' kedves helytől minél távolabbra menni javaslá az ész, de szíve a' közel maradást ohajtá. Végre sok küzdés közt eltökélé távolabb jószágára vonulni, 's itt keresni nyhelyet.

Egy év folyt-le. Kálmán a' városban felejtve lön, csak Lóra emlékezetében élt ő, csak ez siratá őt titkon, mert róla nyilván szólni, tiltva volt. — Valóban Lórának állapota igen szomorú vala; körülvéve egy sereg imádótul, ezeknek alkalmatlanságait volt kénytelen tűrni, 's erőtetve jó kedvet színlelni. Örömet vont a' ugyan ollykor magát vissza, de atyjának fenytő tekintete ilyenkor keményen dorgálá őt. A' kérők sem maradtak-el, de Lóra határozottan szegült ellen minden házasságnak, mit sem ügyelve atyja intéseire 's fenyegetéseire; míg végre ez türelmét vesztve atyai tekintetét használván Szélfyt, Lóra régi imádóját — kiről már többszer emlékezék — mint jövődő férjét Lóra elébe állitá. — „Parancsolom! szándékom változhatlan“ — volt az atyának kemény szava. — Hasztalan vala minden kérés, hasztalanul folytak Lóra könnyűi: az öregnek szava

változhatlan maradt, 's Lóra Szélfynek jegyese lön, a' kézfogó pedig legközelebbi napokra határoztaték.

Téli est volt. — X. város egyik fogadójában szugba vonulva ült egy csinos külsejű idegen; fiatal arcán a' szenvedés nyomai látszottak; bús fejét kezére hajtva, 's mit sem figyelve a' körüllevőkre merőn függeszté szemeit az asztalra. — Hozzá közel több katonatiszt ült teli palaczkoknál, szilaj kedvőknek szabad rést engedve. Hangosan folyt a' beszéd, de ez legkevesbbé sem ingerlé az idegennek figyelmét. — „Mátkáért barátom“ mond poharát fölkapva egy tiszt. — „Éljen Ránky Lóra!“ — kiálták mindnyájan, 's poharukat kiüríték. — Az idegen egyszerre fölrezzent, figyelmes lön, 's közelebb vonult a' dobzódókhoz. — „Köszönet a' jó szándékért — viszonzá Szélfy, mert ezt illeté a' köszöntés — nem felejtlek-el; a' lakodalmi poharat együtt isszuk-meg!“ — „„Mikor lesz““? — kérdék. — „Holnap a' kézfogó““ felelé a' tiszt. — „„Kézfogó““ — ismétlé magában fájdalmasan Kálmán, mert ez volt az idegen, ki azonnal elhallgatva bús gondolatokba süllyede. — „Csak el ne szökj, mint az előbbi!“ jegyzé-meg egyik e' közben, 's hangos kaczaj és taps követé a' tréfás ötletet. — „Attól ne tarts““ felelé mosolygva Szélfy. — „„Beszél-d el csak azon történetet““““ kérték mindnyájan, 's közelebb vonultak hozzá. — „Szivesen“ — mond Szélfy, 's kiürítvén poharát így kezdé: „Tudni fogjátok, hogy esztendeje már, mióta Ránky Lórába, vagy is inkább szép birtokába, holtig szerelmes vagyok; egyszer láttam csak, 's alig hallám, milly kincs jár vele: azonnal föltevém, bár mibe kerül, hogy sajátomná teszem őt. — Könnyű volt házukba jutnom; az öregot hamar részemre hódítám, 's annyira nyerém-meg kedvét, hogy csak igen nehezen volt nélkülém. Leányával, véltem, könnyű lesz a' bánás; de csalódtam, mert a' mint szerelmemet megvallám, hidegen utasíta-el; engem! — kinek eddig egy szép sem állott ellent! Ennek nagy oka van, gondolám magamban, kifürkészem; 's nem sokára felleltem, hogy, egy más fészkelte magát a' tapasztalatlan leány szívébe, egy bohó, ábrándozó, ki sok fohászaival 's epedésével úgy elvette a' leány esztét, hogy ez világért sem nézett volna más férjfire; sőt pityergésükkal az öregot is arra vették, hogy házasságukban nem sokára megegyezett. — Már a' kézfogó napja is határozva volt. Képzeltétek boszúmat, melly e' hír hallatára megszállt. — Mit fog a' világ mondani? — ez forgott fejemben. — Az egész világ előtt tudva van, hogy Lórában szerelmes vagyok. 'S adósságim — igen ezek — mit csinálók hitelezőim-mel? Eszem nélkül futkostam ide 'stova dühömben, és ki tudja mire nem vetemedem még, ha szerencsémre B a n d i barátunk nem jön,

Kétségbe esve beszélém-el neki a történetet. — „S csak ez?” — kérde kaczagva, midőn beszédemet végzém — csekélység barátom — folytatá — bíz rád magad, én jót állok a szerencsés kimenetről.”

Veszélyben az ember mindenhez kapkod: én is mindenreményemet veszítve, örömmel fogadtam az ajánlást, s megengedtem, sőt kértem Bandit, tegye azt, mit jónak vél; s ő azonnal munkához fogott. — De hogyan? halljátok csak, s csudáljátok a lángészt! Bandi tőlem egyenest Vallai Thérézhez ment — ismeritek őt — ez nevelé-fől Berkyt, — így hívták vágytársomat — s ennek kedvéért mindent kész vala tenni a jámbor fiú. — A fukar asszonyt egy maroknyi pénz s fényesebb ígéreték könnyen részünkre hódíták, s midőn Bandi a gyengéd lélekismeretű asszonynak nagy örömére, minden keletkezhető rosszat lelkére vett, ő is mindent megígért, s pedig annyival inkább, mivel, mint mondá, Ránky őt nagyon megbántá. Egyszer t. i. pártát unt szűznek nevezé; — s ezóta engesztelhetlen ellenségek voltak. — Így részére csábítván az asszonyt, már most a tervkoholáshoz fogtak, mi egy lángésznek s agg asszonynak nem nagy munkájába került.

A terv volt: elhíttetni Berkyvel, hogy Lóra testvére. Ez másnál nehezen vala kivihető, de Berkynél, kinek gyengéje volt, mindenki szaváról jót hinni, ennél könnyebb nem is lehetett, annyival is inkább, mivel a történetet több körülmény Berkyre nézve igen valószínűvé tette. Ő sem atyját, sem anyját nem ismeré. Hozzá járult, hogy több ízben hallá Ránkyt panaszolkodni, úgy mint, ki fiját magától eltaszítá. Ezeket tekintve, mi volt könnyebb e terv kivitelénél? Jól tudá ezt a néne és azért a szükséges készüléteket a minél előbbi elutazásra meg is tették. — A kézfogó estvéjén a néne inasa egy rejtvényes levelkével elcsalá Berkyt. Megháborodva jött ez. A legnagyobb fájdalom kitörésével fogadá őt a néne, s mi után ijesztgető előszavával már eléggé megzavarta a szegény fiút, elbeszélé neki a történetet, röviden, hogy ő Ránkynak fia volna, kit első titkos házasságában nemze, mit azonban fontos körülmények nyilvánítani nem engedtek. Könnyeit sem kímélé, mellyekkel kedves gyámfija bal sorsát siratá. — Bandi a mellék szobában látta a jelenést, s majd megpukkadt nevéttében azon változásokon, mellyeken a szegény fiú átment. — „Azért ellenzém mindig Lórával szövetségedet; azért akartam azt szétbontani — mondá fájdalmasan s gyengéd szemrehányással Vallai néne — de te nem hallgattál rám; — a titkot nem fedezhetém-fől; anyádnak halálos ágyánál fogadtam-meg, hogy azt hiven őrzendem, míg egy elkerülhetlen eset annak fölfedezését nem sürgeti. Ime ezért halasztám mostanáig” —

's a' néne itt keservesen sirt. — Berky kétségbeesve állott előtte; köszönetet rebege édes anyjának gyengéd megkiméléséért. — „Mitevő legyek?“ kérdé végre határozottan. — 'S most javalá neki Val-lai néne, távozzék a' városból, míg Ránkyt a' titokra elkészíti. Kál-mán engedett, kocsiba veté magát, 's elhajtattott. — — Mi történt ezután, tudjátok; Lóra veszedelmes betegségbe esett, én mint iga-zán résztvevő barát szüntelen házuknál forogtam; sok fáradozásim után végre az öregnek egyezését megnyertem, 's holnap kézfogó! — Ennyibe került egy leánynak keze! Valóban rég oda hagytam volna őt, ha olly szép jószága, 's nekem annyi adósságom nem volna.“ — Zajos taps közt végzé beszédét; Bandinak egészségéért ittak, egy ideig mulatták még magukat Berky rovására, végre kac zaj 's láрма közt szétszlottak. —

Eliszonyodva a' szörnyű tetten, mozdulatlanul ült Kálmán ide 's tova hányva elméjét, 's habozva, mitevő legyen.

A' kézfogó napja fölviradt. — Ékesítve várta jegyesét Lóra, a' közelgető rém-órára gondolkodva, melly őt örökre máshoz csatolja. — Ajtaján most lassú kopogás hallatszék, — 's Kálmán belépett. Az első perczeket némán mellőzöm-el. Lóra Kálmánnak karjain fe-küdt, hön dobogó keblén nyugodott. — „Minket megcsaltak Lóra!“ kezdé hosszú szünet után Kálmán, 's elbeszélé a' gaz tettet. — Áldák a' gondviselést, melly e' csapást róluk elhárítá. — „Ó milly szeren-csétlen lettem volna!“ — rebege Lóra, 's Kálmán melljére simult. E' pillanatban az ajtó megnyilt, 's Szélfy előtttek álla. — „Hah! át-kozott!“ — kiáltá magán kívül dühében, 's kardot rántott. De Kál-mán ügyesen kerülé-ki a' csapást, támadója ellen fordult, 's kevés percz mulva véreben fetrenge a' gonosz. — „Bocsáss-meg — rimáncodék ez haldokló hangon — én téged megbántottalak.“ — Kálmán megindult, a' haldoklóhoz hajolt, 's kezét nyújtá. — „Az engesztelés csókját“ — kéré őt a' haldokló. — Kálmán rá borult; de azon pillanatban élet nélkül rogyott vissza. Vad kac zaj tört-ki a' gyilkosból. — „Élj most Lórával!“ — volt utósó szava, 's iszonyú vonaglások közt szállt-ki lelke. — Lórát eszmélet nélkül találták; sokáig küzdött élet 's halál közt; föllábadt ugyan végre, de ő a' világnak örökre meghalt. — Magányba voná magát, 's könnyűvel áldozott itt a' szeretett emlé-kének, kit nem sokára sirba is követett.

H O R O G I.

ÉLET-TÖRTÉNET.

F i t z g e r a l d A r t h u r.

Néhány év előtt a' New Monthly Magazin angol folyóirat furesa vonásokat közlött ezen híres irlandi párvivó (duellista) életéből, ki

14 embert ölt-meg párviadal közben a' nélkül, hogy ő maga némelly felkarczolásán kívül legkevesebb sértést tapasztalt volna. Különös volt azon módja, mellyel a' legelső felekezetek (Whig) egyikébe, az úgy nevezett Brooks-ok clubjába (társaság) tolá-be magát mind a' mellett, hogy golyó választás (ballottage) által háromszor eligazított. Párviadal félelméből ezen veszedelmes embernek a' társaság tagjai közül, kiket ő rendre kérdezett, egyik sem akará neki megvallani, hogy fekete golyóval szavazott-e számára; és így általjában azzal dicsekedheték, hogy köz akarattal választatott a' társaság tagjává. Ezen nyomoréknak utósó párviadaljánál kisült, hogy színleges sérthetlenségét ama panczélnek köszönheté, mellyet ollyas alkalomkor ruhája alatt viselt. Newmarket-ben t. i. szokása szerint egy urat párviadalra ingerlett. Fegyverül kard választaték, mellynek forgasztásában eleintén mindenik egyirányos ügyességet mutatott. Végre Fitzgerald ellenfele olly erős taszítást tett melljére, hogy el kellett vala esnie, ha a' kard meg nem görbült 's el nem tört volna. Feldühödve észrevett gyalázatos óvó szerén szemébe veté kalapját amaz ur e' szavakkal: „Alávaló gazember, ez tehát eszközöd, mellynek segedelmével annyi derek férjfit tudtál meggyőzni? de gondom lesz reá, hogy többé senkivel se viaskodhass!” Ezzel feléje rohant, de Fitzgerald hátat fordított, 's a' vetésföldeken keresztül egy paraszt-házba futa. Ellenfele utána iramlott, de az olly sokáig rémitő hős ez egyszer egy hátulsó ablakból leugrása által megmenekedett, 's többé nyilvánosan soha se mutatta magát angol országban. Heves indulatja egy nemes háznak ezen korcsivadékát végre is hazájában akasztófára vezette; holta után ruhaalmáriomában több vas- és aczél- panczél találtatott, mellyek vastag enyvpiroissal vagy flanellal voltak bélelve.

Attila feleségei.

A' történetírók több feleséget tulajdonítanak Attilának, az Európai Hunok utósó hires királyának. Minthogy a' Hunok pogány vallást követő ázsiai származatúak voltak, hihető, hogy egyszerre több feleséget tartottak. Attilának négy hitese emlittetik az évkönyvekben, u. m. Recia, Sarolta, Kremheyl, és Idilka (Idilko). Recia volt az, ki Theodosius keleti császárnak Attilához küldött ama követségét, mellyet a' császári hires minister Maximinus vezérlett, 's Priscus Rhetor leirt, királyi pompás vacsorával vendégelé-meg. A' vendégszeretet minden szertartásai szerint nagy tiszteletet mutatott Recia, a' követek iránt, 's elejekbe arany és ezüst edényeket rakatott, holott azonban Attila csak fa-tálból evett. — Milly nemzetségből származott Recia, nem tudatik: az bizonyos, hogy kevés

idővel Idilka előtt halt-meg, miután Attilának Ellak, Dengizich, és Irnak fíjait szülte volna. — Kremheyllel Attila Chaba nevű leányát 's Alarid fíját nemzé. Halála előtt keves idővel vette-el Idilkát (Ildikót, vagy Hildegundot, hihetőleg a' Burgundiak királyának leányát), kit a' történetírók különös szépségnek, 's nagy erejűnek, de egyszersmind mértékletlen iszákosnak hirtelnek. A' legügyesebb vitézekkel versenyt lovaglott, 's egykor haragjában egy izmos férjfiút ütött agyon. Azonban ezen utóbbi tetteit némelly írók Saroltának Geysa magyar herczeg feleségének is tulajdonítják.

H A Z A I H I R L E L Ő.

Kolosváratt mart. 14-ki viradón halt-meg az egyenes lelkű 's az illendőséget nemes finomsággal párosító cs. k. kamarás Kászoni báró Bornemisza Leopold ur, életének 65-dik évében. (Erd. Hir.)

P e s t i h i r e k.

II.

Pest, marczius 19-kén 1836.

(Hidbetétele — Vásár — új könyvek — Aurora — Rézmetszés).

Igérttem, hogy pesti hireimet folytatam; 's ime teljesitem szavamat. Szép dolog a' szótartás, kivált nyilvános dolgokban. De maga az ígélet még is mindig igen csiklandós dolog marad, kivált íróknál, ha valaminek folytatását ígéri. Milly könnyen megtörténhetik p. o. hogy valaki elrejtí tintatartóját, vagy pennája hegyét eltompítja; 's ha az írónak ilyenkor két tintatartója nincs, vagy tollként hamarjában nem vehet, a' penna hegyetlen marad: tompa tollal pedig ki szeretne írni? — mondják író uraimék — 's a' folytatás az ígélet mellett marad; az író pedig elmegy a' Duna partjára sétálni, kezét zsebeihe dugja, 's akkorát ásit boszújában, mint — talán kegyetek e' soraimat olvasván.

Legnagyobb ujság nálunk jelenleg az, hogy budai barátainkkal egyesülünk; de egyesülésünk rothadékony fahidra van építve. Azonban a' fahajókat horgonyok tartják, a' remény jelképei; 's így még is kicsit tartósabb alapra építők egyesülésünket, mintha jégre építendettük azt. A' jég dacza sokakban aggodalmat költe, hogy vásárunk a' hid hiánya végett nagy csonkulást szenvedend. — Q és Y fogadtak. Az első azt allitá, hogy nem lesz hidunk: a' második abba fogadott, hogy marczius 5-kén esti 6 órára „hidon megy Budára.“ A' hid ugyancsak elkészült esti 6 órára; de Y megbetegedvén a' hidon át nem mehetett; Q pedig a' kötött alkut betűszerint reszi, 's így a' fogadást egyik sem nyeré. Még egy más baj is történt hidunkkal. A' Regelő betűszedője egy egész hónappal hátra ugrott, 's a' 20-dik számú pesti vizsgálóban marczius 6-ka helyett február 6-kát írt. Ez az ártatlan hibázás alkalmasint onnét származott, mivel a' betűszedő eszében a' zsiros februarius szívesebben forog, mint a' sovány marczius.

Mi a' vásárt illeti, a' kereskedők nagyobb részt mondják, hogy rossz; a' vevők pedig arról panaszkodnak, hogy sok pénzt adtak-ki. Boros hajó kevés

érkezett az alföldről; 's félni lehet, hogy sok vizes (kérem a' betűszedőt, hogy a' z helyett j-t ne rakjon) verset olvasandunk a' jövő tavaszra. Legjobban kelnek az ugy nevezett divat- és luxus-portékák. Többek között a' tajtpipáknak is jó ára van, mint ezt magától egy Konstantinápolyból jött tajtpipával kereskedő Töröktől hallám. Alkalmam volt Ali Effendivel együtt vacsorálni. Ali még soha sem volt hazájától tova, 's nem is tudott egyebet hazai nyelvén kívüli; közlekedésünk tehát egy görög tolmács által, ki kereset németül is tudott, történt. Többet beszélgettünk a' Törökkel anyai nyelvén, 's a' hang után ítélve nyelvét csaknem olasz lágyságúnak találtuk; de nem gördülékeny, 's a' szó mintegy hasbeszéd forma tompasággal jó-ki ajkán. Kisasszonyok is levén a' háznál, ezek török leány-neveket valának kíváncsiak tőle hallani: de Effendi az egy Fatime-n kívül egyet sem tudott. Vacsora közben a' villát 's kést igen balgán használta, 's utóbb egészen oda is hagyá ezen erőtetett evésmódot, 's amúgy tizkörmösen látott a' paprikás csirkéhez. Bort nem ivott. Igazolva létük általa, hogy: árpa, csalma, kalpag, balta ugyan azon értelemben használtatnak a' Töröktől, mint tőlünk.

Új könyveink is érkeztek a' vásárral, még pedig erdélyi atyámfiaitól. A' szorgalmas tollú Stancsics Pesten elkezdett „Rényképeinek“ II. és III-dik 's kritikai értekezeteinek II-dik kötetei érkezének hozzánk Kolozsvárról; bővebb ismertetését ezen érdekes olvasmányak az olvasó nem sokára a' kritikai csarnokban veendi.

A' Jelenkor értesítőjéből továbbá azt tudjuk, hogy az 1837-ki Aurórárt Bajza saját költségén adandja-ki. Okunk van remélni, hogy a' szépízlésű szerkesztő semmit sem fog kimélni zsebkönyvét minél pompásabban megjelentetni, 's mi több oldalról (Honművész — Rajzolatok — Szenléelő) közönhajtás vala, hazai rézmetszvényeket is kapcsolni a' honi textushoz; annál inkább, mivel honi művészetünk e' szép ága olly kevéssé mozdittatik elő, noha éppen talentumok szükeiben nem vagyunk.

E' művészet nálunk már is szép előmenetelt tett; elmellőzvéen korábbi rézmetszőinket, 's a' sokban igen mester Blaské után fájdalmas sohajtást küldvén, örömmel látjuk a' tisztos öreget, fáradhatlan Karacs-unkat legjobb egészségben munkálni kis Tusculumában. Az őszi utsza, kedves atyámfiai, nem hiába viseli nevét — mely a' gyümölcsözés jelképe —; mert a' nagyvállalatú atlás szép gyümölcs, de ti nem vagytok gyümölcskedvelők. A' ti sziveiteket tél fagya kérgezi; pedig lássátok! a' természet tele elmúlt, 's Duna néne a' fekete tengerbe fullasztá minden jegét. A' három divatkép-metszők Kohlman, Sürch és Torsch napról napra haladnak. Perlasca már sok szépet adott; 's ha tehetségeivel több szorgalmat párosítana, legjelesb metszőink közé tartozhatnék; Lenhard lassú ugyan, de szorgalmas. Sőt magános műkedvelőket is mutathatunk-fel, kiknek dolgozatai több tekintetben igen kielégítők, 's menyinyivel azabbak leendhetnének, ha nekik mezőt adunk, 's ők ezt mivelni el nem csüggednek. Legyen itt röviden megemlítve az ön ösztönéből e' pályára indult Majer István ur, kinek néhány rézlapjait a' Regelő olvasói bizonyítlyal nem hagyták figyelem nélkül. A' fokenkénti haladás, mely ez ifjú műkedvelő ur dolgozataiban mutatkozik, felőle nagy reményt ígér, 's méltánylásra szintolly érdemes, mint dícséretre.

SARAY.

K Ü L Ö N F É L E.

Színészi-anekdota. Nehány hónap óta Gambriaci assz. és Marina dalszínészné között (mind a' kettő a' teatro balle nevű színház tagjai) igen élénk versenygés történt. Marina, úgy látszott azonban, hogy az opera repertoirejaiban vágytársnéja előtt mindig e' érdemlé a' koszorút. Bravo-kiabálások, kopogások és dobolások nyilvánították mindenkor diadalmát, valahányszor a' színen fellépett. Tisztelői nem mulaszták-el a' koszorúkat és verseket is; szóval diadalma teljes volt — Egykor reggel Gambriaci assz. néhány társnéji csipős gunnyal kezdék őt bántani, minthogy Marina rajta megint diadalmaszkodott, 's őt boszúságáért korholák. — „En boszús? — felele a' dalszínészné elnyomott haraggal — éppen ellenkező; megvallom, hogy Marina gyönyörűen énekel, 's megérdemli a' közönség tapsait. Ma estére magam is koronát vetek neki.“ — Szavát megtartá. — A' dalszínésznét szokás szerint felvonás után ismét előtapsolák, 's koszorúk és versek hullottak lábaihoz. Egyszerre látni egyik páholyból Marina fejére koszorút repülni: a' színészné elsikoltja magát, 's halva lerogyik. A' korona tömeg-éreczből volt, 's Gambriaci assz. a' törvényszék elejébe idéztetett.

E M L É K M O N D Á S.

A' kicsapongó

Ejjeli mécséknél zabolátlan vétkei őzi,
'S élének gyilkos kézzel szaggatja virágát,
Mig végtére kidül, 's maga lesz temetője nevének.

V Ö R Ö S M A R T Y.

Jegyzékek az élet könyvéből. Három időszak teremti örömeinket: mult, jelen, és jövő. Ketteje örömeit csak a' varázs képzelet álmodoztatja velünk; a' jelenét öleljük mint valót. A' jelen csak egy perczenet; multból és jövőből áll életünk. Gyéren vonítja mosoly ajkainkat, ha csak a' jelennek perczenetnyi öröme támaszkodunk. De a' multnak örömeit emlékezet, a' jövőét remény varázsolhatja jelelné a' képzeletnek édes bájos álmait; — 's a' ki képzelni nem tud örömeiket, az valókkal sem tud élni.

Mit a' multban elmulasztál, tedd a' jelenben: 's mit a' jelenben megtehetsz, soha se halaszd jövődre.

M A T I C S Imre.

Szórejtvény.

Könnyen fellelhetz, ha fehér falaidra tekintesz.
Vágd-el ezer fejemet, 's létednek főbb java lészek.
Bölcs velem és a' tudós tudomány mezejére kiléphet;
Míveket alkotok, és alapítok terveket önként.
Ember! ezen beljegy választ-el az állatiaságtól.

M U K I Vácáról.

Előbbi rejtvény: K ö l y ö k.

Kérelem. A' fertály évi előfizetők kérettetnek, hogy e' folyóirat iránt további rendelkezést mennél előbb megtenni ne terhelteessenek. — Az előfizetési díjt azonban csupán a' kiadó hivatalban, vagy a' nyugtatványt hozandó biztos emberünknek méltostassanak kézbe szolgáltatni.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. T r a t t n e r - K á r o l y i, uri utsza 612.